

Arrest

**nr. 292 760 van 9 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. P. DOCQUIR loco advocaat Mr. F. GELEYN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2019.

1.2. Op 25 november 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U, S. K. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Peshawar, gelegen in Pakistan. Uw ouders verlieten Afghanistan vanwege problemen met familie. Zo had uw vader een conflict met zijn neven. U woonde in Peshawar met uw beide ouders, drie broers en vijf zussen. Uw vader verdween zonder enige verklaring twee jaar geleden. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent ongeschoold. U ging al reeds jaren naar een lokale madrassa. De taliban begonnen echter op een bepaald moment langs de madrassa te komen. Ze wilden dat u en de andere studenten mee met hen gingen om bij te dragen aan de jihad. U zei tegen uw moeder wat de taliban van u verlangden. Daarna bleef u thuis terwijl uw oom uw vertrek uit Pakistan voorbereidde. U verliet het land via Iran en ging zo naar Turkije waarna u de oversteek maakte naar Griekenland. Vervolgens ging u naar Servië en dan verder naar Roemenië. Tenslotte doorkruiste u Oostenrijk en Duitsland vooraleer België te bereiken. Op 29 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS legt u de volgende documenten neer ter staving van uw asiërelaas: uw vluchtelingenkaart (Proof of Registration Card) alsook de vluchtelingenkaarten van uw vader, broers en zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u de status van subsidiaire bescherming niet toekent.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit (zie CGVS p. 3). Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging. U baseert uw vluchtrekenen uit Pakistan deels op de problematische omgang van Pakistan met Afghaanse migranten. U verklaart dat u gediscrimineerd en slecht behandeld werd (zie CGVS, pp. 18). Dit stemt overeen met landeninformatie over de situatie van Afghanen in Pakistan maar zegt niets over een vrees ten aanzien van Afghanistan.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie ervoer vanwege de taliban. U stelt dat er in uw lokale madrassa plots taliban langskwamen. De taliban wilden u rekruteren om deel te nemen aan de jihad in Afghanistan (CGVS p. 15,16,17). Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering

omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo beschikt u allerminst over het geschikte profiel voor een talibanrekrut. Uit de informatie blijkt immers dat de taliban vooral zoeken naar jongemannen met enige militaire ervaring. Hetgeen u volledig ontbreekt (zie landeninformatie). Daarbij had u nauwelijks enige binding met de taliban. U sprak nauwelijks twee of drie keer met de taliban (CGVS p. 16). Aldus kon er van u weinig loyaliteit worden verwacht, daar u vrijwel een onbekende voor de taliban was.

Voorts zijn uw verklaringen over de taliban niet bepaald overtuigend. Zo kan u niet zeggen wanneer de taliban juist begonnen met hun bezoeken aan de madrassa (CGVS p. 13,15). U kan ook niet zeggen wat de namen van deze taliban waren (CGVS p.13). Ook uw beschrijvingen van de taliban waren bijzonder oppervlakkig en stereotiep: "Ze hadden witte kleren en tulbanden en lange baarden" (CGVS p. 13). De door u beschreven preken die de taliban hielden, ontbreken ook elke diepgang. De taliban zeiden klaarblijkelijk enkel dat jullie 'de jihad moesten doen tegen de ongelovigen' en 'naar het paradijs te gaan, ze zeiden dat we moesten vechten met hen' (CGVS p. 13,16,17). Deze bijzonder bondige toespraken zijn uitermate oppervlakkig en komen allesbehalve doorleefd over. Indien de taliban u werkelijk wilden rekruteren zou men verwachten dat men meer moeite zou doen om u te overtuigen. Tenslotte heeft u geen enkele informatie over waar u training zou verkrijgen of waar u naartoe ging worden gebracht in Afghanistan (CGVS p. 17). Indien u werkelijk zou worden ingezet door de taliban in Afghanistan zou men verwachten dat tenminste zou weten waar u strijd zou moeten voeren. Dit ontlusterende gebrek aan elke detail en diepgang maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw rekrutering door de taliban.

Verder haalt u aan dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege een conflict van uw vader met zijn neven (CGVS p. 8,20). U kan echter **niets** van informatie verschaffen over dit conflict. Zo heeft u geen enkel idee waar in Afghanistan dit conflict zich zou afspelen (CGVS p. 8,20). Evenmin heeft u een idee over de identiteit van deze neven (CGVS p. 20). Details over de aard van het conflict kan u ook niet geven (CGVS p. 8,20). Werkelijke alle informatie ontbreekt u. Gezien dit totale gebrek aan informatie kan de CGVS geen geloof hechten aan dit conflict, daar elke feitelijke basis ontbreekt.

Tevens dient te worden aangestipt dat het gegeven dat u een lang verblijf in Pakistan kende, niet betekent dat u automatisch in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om als vluchteling te worden erkend dient u aan te tonen dat u vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Het komt aan u toe om concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat u persoonlijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd, alwaar u in gebreke blijft.

Gezien de veelheid aan lacunes en onwaarschijnlijkheden kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheden niet remediëren. U legt immers enkel de vluchtelingenkaarten van uzelf en uw familie neer. Uw verblijf in Pakistan wordt op heden echter niet in vraag gesteld.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 25/11/2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de

machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens (hierna: 'EVRM'), de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: 'de Vreemdelingenwet'), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: 'de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen'), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker gaat in een eerste middelonderdeel in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn vluchtrelaas. Hij betoogt vooreerst dat verwerende partij zich niet zonder meer kan beroepen op rapporten en informatie die betrekking hebben op de taliban in Afghanistan om daaruit conclusies te trekken met betrekking tot de werkwijze of rekruteringsmethodes van de taliban in Pakistan. Verder stelt hij dat een standaard redenering werd toegepast die geen rekening houdt met de persoonlijke situatie van verzoeker aangezien hij zijn hele leven in Pakistan leefde en de vervolgingsfeiten zich in Pakistan afspeelden. Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan door te stellen dat de vrees voor vervolging moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit en bijgevolg de problemen van verzoeker in Pakistan in principe niet in rekening kunnen worden genomen. In dit verband wijst verzoeker op een artikel van The Washington Post van 18.12.2021 waarin beschreven wordt dat vele jonge mannen van Pakistan naar Afghanistan gestuurd worden door de taliban (The Washington Post, "Taliban recruits flood into Afghanistan from neighbouring Pakistan as the group works to consolidate control", 18 december 2021 (internetlink)). Hieromtrent stelt hij dat hieruit blijkt dat er wel degelijk

gerekruteerd werd/wordt door de taliban in madrassa's in Pakistan. Hij meent dat zijn relaas dan ook geloofwaardig is aangezien de taliban in zijn Pakistaanse madrassa kwamen preken over de jihad. Vervolgens stelt verzoeker dat verwerende partij foutief oordeelt over zijn kennis over de taliban omdat zij geen rekening houdt met zijn jonge leeftijd op het moment dat de feiten zich voordeden. Ook meent hij dat verwerende partij er geen rekening mee houdt dat de taliban slechts enkele keren kwamen preken waardoor zijn kennis uiteraard wat oppervlakkiger is. Voorts betoogt verzoeker met betrekking tot het conflict binnen zijn familie dat hij in alle eerlijkheid heeft geantwoord en dat hij niet veel meer weet aangezien het conflict plaatsvond voor zijn geboorte. Tevens stelt hij dat hij zijn hele leven in Pakistan heeft geleefd en dat wanneer hij vroeg waarom ze niet terug konden keren naar Afghanistan hij steeds zeer korte antwoorden kreeg.

Vervolgens gaat verzoeker in hoofddorde in op de status van vluchteling. In een eerste deel houdt verzoeker een uitvoerig betoog over zijn verwestering. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan reeds in 2016 verlaten heeft en voert aan dat ondertussen de taliban de macht heeft gegrepen in Afghanistan en hij dus een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als 'afvallige, niet-gelovige, geen goede moslim' et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen gedragen en kleden. Volgens hem kadert deze vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering. Hij wil vooreerst opmerken dat het erg moeilijk kan zijn voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging op deze grond te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afgaanse samenleving haar burgers behandelt in het algemeen en er aldus geen persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering en er volgens hem geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens hem geen betoog dat de taliban sterk gekant is tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen beschouwd worden. Hij zet uiteen dat het algemeen geweten is dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben omdat deze beschouwd worden als verwesterd en als afvalligen. Hij meent dat uit verschillende bronnen blijkt dat europeanisering of verwestering, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico met zich meebrengt. De vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is, speelt daarbij een ondergeschikte rol. Hij betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gezien kunnen worden als zijnde besmet door de westerse waarden. Hij zal gezien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert in die zin om vervolgd te worden. Verzoeker verwijst voorts naar en citeert uit een veelheid aan verschillende rapporten die stellen dat verwesterde Afghanen of Afghanen die terugkeren uit het Westen naar Europa, het slachtoffer kunnen worden van vervolging. Hij voert vervolgens aan dat in objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond wordt dat er een risico op vervolging kan bestaan vanwege zijn verwestering bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Volgens hem heeft dit risico zich nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat hij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Men kan niet zomaar stellen, zonder een degelijk onderzoek te voeren, dat het risico onbestaande zou zijn. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal op zijn minst had moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, rekening houdend met alle elementen die voor hem liggen. Hierbij verwijst hij naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad. Hij verwijst doorheen zijn betoog onder meer naar Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend onderzoek"*, oktober 2021 (internetlink); EASO, *"Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report"*, januari 2022 (internetlink), UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022 (internetlink) en OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation"*, 26 maart 2021 (internetlink).

Hij benadrukt vervolgens dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient immers niet alleen geboden te worden aan personen die reeds in het verleden vervolgd werden, maar ook aan personen die het risico lopen om vervolgd te worden. Hierna verwijst hij naar en citeert hij uit verschillende arresten die deze stelling onderbouwen. Hij meent dat het onderzoek van de commissaris-generaal zich dus niet mag beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door hem aangehaalde feiten. Er moet ook nagaan worden of er voor hem, op basis van zijn persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel volgens hem wel mee betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Hij stelt dat de commissaris-generaal bijgevolg niet elk profielelement kan onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, maar dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing te nemen. Hoewel een individuele

beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast. In dit opzicht is zijn profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, aangezien de taliban er de controle uitoefenen. Gelet op dit gegeven moet volgens hem het voordeel van de twijfel dan ook ruim worden toegepast zowel op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees en de actualiteit ervan. Hij besluit dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker verwijst vervolgens naar verschillende arresten ter staving van zijn stelling dat indien de Raad zou twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, het principe van het voordeel van de twijfel van toepassing is. Hij stelt dat er eveneens herhaaldelijk werd geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming, het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten van de aanvraag. Bovendien heeft hij, waar mogelijk, getracht zijn relaas te staven.

Hij stelt dat op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij op een duidelijke wijze zijn vrees voor de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name om beschouwd te worden als verwesterde persoon, overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van onder meer zijn toegeschreven politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling. Vervolgens citeert hij uitvoerig het reeds aangehaalde Nansen-rapport. Hij zet uiteen dat rekening houdend met het bovenstaande aan hem de status van vluchteling moet worden toegekend en meent dat in het licht van bovenstaande elementen, met name zijn verhoogd risicoprofiel, kan gesteld worden dat de commissaris-generaal de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag schendt. De commissaris-generaal schendt ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel volgens verzoeker. Bovendien is de bestreden beslissing volgens verzoeker niet voldoende gemotiveerd en schendt de commissaris-generaal dus ook de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker citeert vooreerst de vermelde bepalingen en gaat vervolgens in op de bestreden beslissing in het licht van de beleidsrichtlijnen van de UNHCR en het Europees asielagentschap. Hij stelt dat de motivatie van de commissaris-generaal lijnrecht ingaat tegen wat de UNHCR aanbeveelt waarna hij UNHCR, "*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022*" (internetlink) citeert. Volgens verzoeker motiveert de commissaris-generaal niet op afdoende wijze waarom zij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch haalt zij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Deze motivering van de commissaris-generaal is volgens hem al te voorbarig en getuigt van een overhaaste beslissing die genomen werd in zijn hoofde. Hij betoogt dat hij verder zal aantonen dat indien men alsnog reeds een beslissing wil nemen omtrent de nood aan internationale bescherming, er wel degelijk gronden bestaan om deze status toe te kennen. Ook stelt verzoeker dat verwerende partij zich niet genoeg baseert op de aangehaalde richtlijn van de UNHCR, maar al te veel op de richtlijnen van het Europees asielagentschap. Volgens Nansen zou ook meer gewicht gegeven moeten worden aan de richtlijn van de UNHCR daar de richtlijnen van het Europees Asielagentschap op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Hiertoe citeert hij uitvoerig uit Nansen, "*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*", 23 juni 2023 (internetlink).

Verzoeker voert voorts aan dat gezien de reeds aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, er redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het bewind van de taliban. Hierbij stelt hij dat de taliban reeds in het verleden een terreurbewind in Afghanistan voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking te lijden

had. Volgens hem zijn er serieuze indicaties dat het ditmaal niet anders is en de taliban teruggrijpen naar door hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Hij citeert hierna opnieuw uit het reeds aangehaalde Nansen-rapport van oktober 2021 en het rapport van het UK home office van februari 2022. Hij stelt dat deze informatie niet alleen toont dat de taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de sharia, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de taliban niet in staat zijn om hun leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten. Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden hebben opgevoerd. Volgens verzoeker is het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de taliban zelf. Ze meent dat omwille van deze redenen alleen al het past om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij verwijst vooreerst naar een bericht op de website van verwerende partij van 2 maart 2022 over de situatie in Afghanistan en citeert vervolgens de bestreden beslissing. Hij stelt dat de beweringen in de bestreden beslissing berusten op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak waarna hij verwijst naar de eerder aangehaalde UNHCR Guidance Note. Ook stelt verzoeker dat het gros van de door verwerende partij aangehaalde factoren die geleid hebben tot of bijgedragen hebben aan de actuele desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten zijn aan het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Vervolgens verwijst hij naar verschillende krantenartikelen en rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire situatie en heersende hongersnood in Afghanistan. Hierna geeft hij een overzicht van wat volgens hem de oorzaken zijn van de huidige humanitaire situatie waarbij hij verwijst naar verschillende krantenartikelen en rapporten die zijn uiteenzetting moeten ondersteunen. Verzoeker is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van vastberaden acties van specifieke actoren. Verzoeker voert aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: 'EHRM') reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige socio-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, waarna hij verwijst naar deze arresten van het EHRM alsook naar rapporten en rechtsleer. Hij concludeert hieruit dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan, met de hongersnood aldaar, in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en de elementen waarop het EHRM zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd. Deze elementen zijn volgens hem, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, ook aanwezig in Afghanistan. Hij legt uit dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, namelijk de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. De machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel. Verzoeker meent dat, in tegenstelling tot het *"Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan"* van de commissaris-generaal, men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus wel de subsidiaire beschermingsstatus moet verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan. Hierbij verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker wijst er op dat hij geen dichte familieleden in Afghanistan heeft aangezien zij zich allemaal in Pakistan bevinden waar hij is opgegroeid. Hij beschikt bijgevolg niet over een familiaal netwerk waartoe hij zich zal kunnen wenden en zal in geval van terugkeer terecht komen in een uiterst precarie situatie van serieuze materiële deprivatie waarbij hij niet in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

In een vijfde middelonderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij stelt dat uit eerder aangehaalde rapporten blijkt dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel zal verslechteren onder het talibanbewind. Ook stelt hij dat er weliswaar sprake is van doelgericht geweld, maar dat er eveneens burgerslachtoffers zijn. Hierbij citeert hij ter staving onder andere documentatie van ACLED, UNAMA, OHCHR en UNOCHA. Vervolgens citeert hij opnieuw arrest nr. 270 813 van de Raad.

In een zesde middelonderdeel gaat verzoeker in op de terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt dat volgens het reeds geciteerde OSAR-rapport van maart 2021 personen die terugkeerden uit Europa als rijk worden beschouwd waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer worden van criminaliteit en citeert vervolgens uit EASO, COI Query Response Afghanistan, van 2 september 2020 waarin een aantal bijkomende problemen worden gesignaleerd met betrekking tot terugkeer. Hij benadrukt dat er een grote

mate van wantrouwen heerst onder de Afghaanse bevolking en de taliban ten opzichte van Afghanen die in Pakistan leefden.

Op grond van al het voorgaande vraagt verzoeker in hoofdorde hem de status van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1) en een bewijs van juridische bijstand (stuk 2).

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 29 juni 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

(1) EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoeker legt ter zitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Loonfiches;
2. Getuigenissen Belgische families;
3. Foto's integratie.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, maar geboren te zijn in Pakistan en er tot zijn vertrek verbleven te hebben. Hij legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek zijn Proof of Registration Card alsook de Proof of Registration Cards van zijn vader, broers en zussen neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 tot en met 10). Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker geboren is

en opgroeide in Pakistan en nooit in Afghanistan heeft verbleven voor zijn vertrek uit Pakistan en zijn komst naar België.

Uit de vluchtelingendefinitie volgt dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft. Ook al is verzoeker geboren in Pakistan en heeft hij nooit in Afghanistan gewoond, blijkt uit het geheel van zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat hij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit. Vermits het land van gewoonlijk verblijf van een verzoeker enkel relevant is in geval van staatloosheid, om te bepalen ten aanzien van welk land de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld (EUAA, *“Qualification for International Protection. Judicial Analysis. Second Edition”*, januari 2023, p. 40), moet *in casu* worden nagegaan of verzoeker actueel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt door een actor in Afghanistan omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in geval van terugkeer aldaar en of hij de bescherming van dit land kan inroepen. Dit betekent evenwel niet dat vervolgingsfeiten aangehaald door de verzoeker die zich zouden hebben voorgedaan in het land waar hij steeds verbleven heeft, Pakistan, per definitie niet in aanmerking zouden moeten worden genomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek. Afhankelijk van de individuele omstandigheden van de verzoeker en de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, kunnen deze relevant zijn voor het onderzoek van het beschermingsverzoek, in het bijzonder wanneer de actor van vervolging in het land van verblijf ook aanwezig en actief is in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit en er de *de facto* autoriteit is geworden.

Dit is *in casu* het geval. Verzoeker verklaarde immers dat hij Pakistan is ontvlucht onder meer om rekrutering door de taliban om jihad te voeren in Afghanistan, te ontlopen. Vermits de taliban midden augustus 2021 de macht heeft overgenomen in Afghanistan, moet onderzocht worden of verzoeker actueel omwille van de door hem voorgehouden feiten in Pakistan die verband houden met de taliban, een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Dit moet uiteraard cumulatief worden beoordeeld met verzoekers verklaringen dat hij omwille van het grondconflict waarin zijn vader is verwickeld met zijn neven, vervolging vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan en het gegeven dat hij nooit voordien in Afghanistan verbleef en al geruime tijd in het Westen verblijft.

De Raad kan verwerende partij volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de discriminatie en slechte behandeling door de Pakistaanse autoriteiten van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan. Dit element is, gelet op het voorgaande waaruit blijkt dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit van de verzoeker, *in casu* niet relevant, nu er geen enkel verband bestaat tussen de discriminatie door de Pakistaanse autoriteiten waarvan verzoeker zegt het slachtoffer te zijn geweest en de huidige machthebbers of andere actoren van vervolging in Afghanistan.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde pogingen tot rekrutering door de taliban in Pakistan voor zijn vertrek uit Pakistan en die dus wel relevant zijn voor de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan, is de Raad niet overtuigd door de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt besloten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich bij aankomst in België minderjarig verklaarde. Omdat twijfel werd uitgesproken over de door verzoeker opgegeven leeftijd werd op vraag van de Dienst Voogdij een leeftijdstest uitgevoerd, die uitwees dat verzoeker op 5 november 2019 jonger was dan achttien jaar, dat de door verzoeker opgegeven leeftijd juist kan zijn, dat een voogd werd aangesteld en dat de voogdij van rechtswege een einde heeft genomen op 31 mei 2020 (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij, 8 november 2019). Verzoeker kwam dus in België aan op 17-jarige leeftijd nadat hij volgens zijn verklaringen vijf maanden voordien Pakistan had verlaten (notities PO, p. 6).

In de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban, leest de Raad dat de taliban is ontstaan in Pakistan en dat zij er steeds een belangrijke logistieke uitvalsbasis heeft gehad. Volgens experts vindt rekrutering door de taliban in Pakistan meestal plaats in de madrassa's en de Afghaanse vluchtelingenkampen en is de meerderheid van de mobiele eenheden die door de taliban werden gevormd gerekruteerd in deze plaatsen. Verder wordt in dit rapport ook aangehaald dat naast de belangrijkste Shuras (gemeenschapsraden) ook 300 kleinere taliban shuras zijn in elke plaats waar Afghaanse vluchtelingen wonen in Pakistan, waaronder Peshawar (EASO, *“Country of Origin Information. Afghanistan. Recruitment by armed groups”*, september 2016, p. 24-25). Jongeren werden in madrassa's ideologisch voorbereid en werden onder meer gerekruteerd uit families van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Verder leest de Raad dat hoewel de taliban officieel gekant waren tegen het rekruteren van kinderen, verschillende rapporten de rekrutering van kinderen van 10 tot 17 jaar hebben gedocumenteerd waarbij deze niet altijd werden ingezet voor de gewapende strijd maar wel om logistieke taken te vervullen

voor de taliban strijders (EASO, *Recruitment by Armed Groups*, p. 39-44). Verder blijkt uit deze landeninformatie ook dat gedwongen rekrutering zelden voorkwam omdat de taliban voldoende vrijwilligers hadden en dat leden van de mobiele eenheden werden gerekruteerd in Pakistan. Bovendien blijkt ook uit de beschikbare landeninformatie dat strijders voor Afghanistan vooraf in trainingskampen verbleven (EASO, *Country of Origin Information Report – Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 16-17, 24-25).

Waar de beschikbare objectieve landenrapporten slechts beperkte informatie bevatten over de rekrutering door de taliban in Pakistan en voor zover de rekruteringsmethodes van de taliban in beide landen gelijkaardig waren, zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de rekruteringspogingen door de taliban in de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Pakistan in grote lijnen overeenstemmen met de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Volgens zijn verklaringen ging hij zes of zeven jaar naar de Madrassa in zijn geboorteplaats Khathakpol nabij Peshawar. Hij werd geboren in een Afghaans vluchtelingenkamp maar zijn familie verliet later het kamp en verzoeker ging met zijn familie in het dorp wonen (notities PO, p. 11-12). Voorts vertelde verzoeker dat de taliban naar de madrassa begon langs te komen, dat de mullah hen de kinderen toonden die er studeerden en dat ze hen zegden dat zij de jihad in Afghanistan tegen de ongelovigen moesten voeren (notities PO, p. 13). De taliban voerden ook persoonlijke gesprekken met de kinderen, waaronder verzoeker, waarin zij volgens verzoeker aandrongen dat hij zich zou aansluiten bij hen en dreigden hem te doden indien hij het aan iemand zou vertellen. Toen hij dit vertelde aan zijn moeder, contacteerde zij verzoekers oom die hem hielp Pakistan te verlaten.

Uit dit alles volgt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken in grote lijnen overeenstemt met de objectieve landeninformatie en aannemelijk lijkt. Zoals blijkt uit de hoger geciteerde informatie blijkt waren madrassa's belangrijke plaatsen van rekrutering voor de taliban en hoewel gedwongen rekrutering zeldzaam was voor de machtsovername, was het zeker niet uitgesloten. Vooral in periodes waarin de taliban in de strijd onder grote druk stonden of met groter verliezen te kampen hadden, gingen ze over tot gedwongen rekrutering. De Raad leest in de verklaringen van verzoeker over de manier waarop de taliban hem zou benaderd hebben dat het om een geleidelijk proces ging waarbij de druk geleidelijk werd opgevoerd en waarbij de mullah van de madrassa een sleutelfiguur was. Dat de door verzoeker beschreven rekruteringspoging zou hebben plaatsgevonden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers blijkt in elk geval niet uit verzoekers verklaringen. Integendeel verwijst verzoeker verschillende keren op de rol van de mullah als initieel aanspreekpunt voor de taliban die hen ook introduceerde bij de kinderen in de madrassa (notities PO, p. 13, 15, 16). Ook waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet over het geschikte profiel van een talibanrekrut beschikte aangezien zij vooral jonge mannen met enige militaire ervaring wilden en nauwelijks enige binding had met de taliban, kan dit niet volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake de rekruteringspoging. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij zes of zeven jaar enkel naar de madrassa ging en er enkel koranlessen kreeg en op die manier in contact kwam met de taliban. Het gegeven dat zijn bindingen met de taliban miniem waren sluit niet uit dat hij via de madrassa met de taliban in contact kwam, zoals hij verklaart. Verder wordt in de bestreden beslissing niet de bron vermeld waaruit zou blijken dat de taliban vooral op zoek waren naar jonge mannen met militaire ervaring en blijkt dit als dusdanig ook niet uit de beschikbare landeninformatie. Integendeel wordt in het voormelde EASO-rapport gesteld dat kinderen vaak werden ingeschakeld om logistieke taken te vervullen, dat vaak economische drijfveren, zoals werkloosheid jonge mannen ertoe brachten om tot de taliban toe te treden en dat de taliban verschillende trainingskampen hadden tijdens het conflict zowel in Afghanistan als in Pakistan, wat er eerder op lijkt te wijzen dat militaire ervaring minstens niet de enige factor was in de rekruteringsstrategie van de taliban voor de machtsovername (EASO, p. 18, 20 e.v.).

De Raad stelt met verwerende partij vast dat verzoekers verklaringen over wat de taliban tegen de kinderen, waaronder verzoeker, zeiden in de madrassa om hen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten vrij summier zijn, nu hij in algemene termen verwijst naar de strijd tegen de ongelovigen en dat zij naar het paradijs zouden gaan. Dat dit enige diepgang mist, kan evenwel niet volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Er moet *in casu* rekening worden gehouden met het eerder lage scholingsniveau van verzoeker en met het gegeven dat volgens verzoeker hij de taliban zelf maar drie keer heeft gezien, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Pakistan heeft verlaten vrij snel nadat de taliban hem en anderen in de madrassa hadden aangespoord zich bij hen aan te sluiten en op een ogenblik dat de rekrutering nog geen concrete vorm had aangenomen. Dat hij niet wist waar hij training zou krijgen, of waar in Afghanistan hij zou moeten vechten, acht de Raad dan ook niet onaannemelijk en evenmin doorslaggevend in de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de redenen waarom hij Pakistan heeft verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen, gelet op zijn leeftijd en achtergrond ten tijde van de voorgehouden feiten voldoende consistent en gedetailleerd zijn, niet in strijd met relevante

landeninformatie, dat hij zo spoedig mogelijk na binnenkomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven, dat alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd en dat zijn algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan, zodat aan verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

De Raad is bijgevolg van oordeel, in acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie, dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij in Pakistan voor zijn vertrek werd benaderd door de taliban in een poging om hem te overtuigen zich bij hen aan te sluiten.

In de EUAA Country Guidance worden personen die gedwongen rekrutering vrezen aangeduid als een risicoprofiel en volgens deze richtsnoeren kan de weigering om in te gaan op gedwongen rekrutering resulteren in vervolging. *In casu* werd verzoeker het voorwerp van een poging tot rekrutering in Pakistan in de loop van 2019 en hij zich hieraan onttrokken. Zo er geen concrete indicaties zijn dat de taliban in Afghanistan heden op de hoogte zijn van de weigering van verzoeker om de taliban te vervoegen in Pakistan, kan in de huidige stand van zaken en gelet op de beperkte informatie met betrekking tot de rekrutering door de taliban in Pakistan en de gevolgen hiervan in geval van terugkeer naar Afghanistan, dit evenmin worden uitgesloten, temeer nu zoals hierna zal blijken de kans reëel is dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in de negatieve aandacht van de taliban zal staan omwille van verzoekers individuele omstandigheden.

6.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift ook op een vrees voor vervolging omwille van “verwestering” of “Europeanisering”. Hij wijst in dit verband onder meer op het gegeven dat hij in 2019 in België is aangekomen en dat hij zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond. Ter terechtzitting licht verzoeker ook toe dat hij in België werkt en dat hij lid is van een jeugdvereniging en goede contacten onderhoudt met een Belgisch gezin.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen

(EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn.

Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een aantal risicobepalende factoren kunnen worden vastgesteld en dat verzoeker concreet aannemelijk maakt dat hij dermate negatief zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst dat hij vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert.

Zoals reeds aangehaald wordt niet betwist dat verzoeker geboren en getogen is in Pakistan en er tot zijn vertrek naar België op 17-jarige leeftijd heeft verbleven. Verzoeker verklaarde dat zijn familie vele jaren geleden vanuit Afghanistan naar Pakistan is vertrokken als gevolg van een grondconflict tussen zijn vader en diens neven.

Afghanen die lange tijd in Iran of Pakistan hebben gewoond worden in de EU AA Guidance Afghanistan aangemerkt als één van de profielen van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Volgens deze richtsnoeren kan de behandeling waaraan Afghanen die geboren zijn in Pakistan en er lange tijd verbleven hebben, als dusdanig niet worden gekwalificeerd als vervolging maar kan niettemin in individuele gevallen wel een nexus met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie worden vastgesteld op de basis van bijkomende omstandigheden (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 104-105). Afghanen die lange tijd buiten Afghanistan hebben gewoond kunnen volgens de landeninformatie een sterk accent hebben, wat kan bijdragen tot hun zichtbaarheid in de Afghaanse samenleving. De Raad leest verder in de samenvatting van de beschikbare landeninformatie dat het niet vertrouwd zijn met de heersende normen en verwachtingen en het niet beschikken over een netwerk kan bijdragen tot de reeds bestaande moeilijkheden voor terugkeerders om onderdak en werk te vinden (EUAA, Country Guidance Afghanistan, p. 104). Er kan in casu niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker nooit in Afghanistan heeft verbleven en een deel van zijn vormende jaren in Pakistan heeft doorgebracht. Hoewel verzoeker deels in een Afghaans vluchtelingenkamp in Pakistan opgroeide, verhuisde zijn familie naar een dorp buiten het vluchtelingenkamp en verliet hij Pakistan in 2019 als minderjarige. Verzoeker verklaart ter terechtzitting

dat hij niet langer contact heeft met zijn familie in Pakistan en niet weet waar zij zich bevinden en dat de enige familie die hij heeft in Afghanistan de neven van zijn vader zijn waarvoor zijn vader zou zijn gevlucht. Daargelaten de vraag of geloof kan worden gehecht aan het grondconflict tussen zijn vader en diens neven, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart niemand te hebben in Afghanistan en evenmin de namen kent van de neven waarmee zijn vader problemen zou hebben gehad (notities PO, p. 20). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij over een familiaal netwerk beschikt waarop hij zou kunnen terugvallen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Uit het rechtsplegingsdossier en de door verzoeker bij aanvullende nota's neergelegde stukken blijkt verder dat verzoeker kort na zijn aankomst in België werd ingeschreven in het Institut Communal d'Enseignement Technique in Bastogne in de optie Daspa (Attestation fréquentation scolaire, 22 december 2022) en dat hij sinds december 2021 bij Center Parcs werkt, eerst als student en daarna als arbeider (lettre de recommandation, 21 januari 2023). Uit deze attesten, de talrijke attesten van zijn collega's en zijn toelichting ter terechtzitting blijkt dat verzoeker goed Frans spreekt en dat hij wordt ervaren als een plichtsbewuste en goede collega. Verder blijkt uit de getuigenissen van verschillende opvoeders in het centrum voor niet-begeleide minderjarigen dat hij vaak werd ingeschakeld om te vertellen voor andere bewoners van het centrum en dat hij zeer leergierig is. De Raad leest verder in de brief van de animatrice-coördinatrice van het Maison des Jeunes MJ 23, toegevoegd aan zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, dat verzoeker deelneemt aan de activiteiten van dit jeugdhuis in Gouvy sinds 2019 en dat hij steeds inspanningen heeft geleverd om zich te integreren en samen met Belgische jongeren activiteiten te ontwikkelen, waaronder een sensibiliseringscampagne over het thema wederzijdse toestemming bij jongeren (brief H.G., 27 juni 2023).

Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, blijkt uit dit alles dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren als niet begeleide minderjarigen in België heeft doorgebracht en dat hij van bij aankomst in België geeft van een grote openheid naar de Belgische samenleving. Via zijn professionele activiteiten, zijn scholing en zijn activiteiten in een jeugdhuis komt hij dagelijks in contact met westerse normen en waarden en uit de talrijke getuigenissen van zowel collega's als opvoeders in het opvangcentrum en het jeugdhuis blijkt dat hij zich daarbij ook vrijwillig engageert in maatschappelijk relevante thema's zoals toestemming bij jongeren die haaks staan op de traditioneel patriarchale en streng islamitische visie van de taliban. Gelet op het feit dat verzoeker als niet begeleide minderjarige in België is aangekomen en een deel van zijn vormende jaren als adolescent, een belangrijke fase in de ontwikkeling van jongeren waarin zij vatbaar zijn voor externe invloeden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zich (zelfs onbewust) westerse gedragingen heeft aangemeten. Daarbij moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker nooit in Afghanistan heeft verbleven en sinds 2019 in een omgeving en maatschappelijke context verblijft die totaal verschillend is van de religieus-politieke context waarin hij is opgegroeid in Pakistan, zodat, mede gelet op zijn jonge leeftijd waarop hij in het Westen aankwam, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij zelfs onbewust zich gedragingen heeft aangemeten waarmee hij zal opvallen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verder moet ook rekening worden gehouden met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban autoriteiten zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen hebben uitgevaardigd die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Uit het rapport van UNAMA van juli 2022 blijkt dan weer dat het Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice (MPVPV) dat daartoe besluiten neemt, deze besluiten opzettelijk vaag houdt en vaak via een media interview of twitter meedeelt, wat ervoor zorgt dat deze besluiten voor interpretatie en misbruik vatbaar zijn en ook op lokaal niveau anders kunnen ingevuld worden (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan"*, juli 2022, p. 23). Verzoeker is niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij bij terugkeer door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer. De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn activiteiten hier in België; als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban (of ISKP) komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en*

vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

J. VELAERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VELAERS

K. POLLET